LUTFISK

Färdiglutad per pund $0.15

Getost	per pund	$ .60	Spisbröd	per paket	$ .35
Gammal ost	" "	.30	Delikatess	" "	.50
Mesost	" "	.30	Flatt-bröd	" "	.45
Ansjovis	per burk	.50	Bruna bönor	per pund	.20
Gaffelbitar	" "	.40	Gula ärtor	" "	.13
Fiskbullar	" "	.35	Lingon	" "	.23

KAFFE

45 50 55

Ett nummer för en dragning å tre priser gives Eder med varje pund kaffe.

Beställningar på $2.00 levereras i staden.

L. E. ANDERSON

406 Logan Ave. Telefon: 29 692.

S. C. T.'s Följetong:

Den Hemlighetsfulla Fotbollen

Äventyrsroman

av

A. Klinckowström.

Jonas Viborg samlade sina ryska språkminnen och började samtalet med ett vördnadsfullt om också inte alldeles korrekt uttalat:

"Jag har den äran att önska eder godmorgon, min fru."

Madame Mesenzow (alias Dreckmann) — läsaren har säkert redan gissat att det var hon — såg angenämt överraskad ut vid upptäckten, att hennes gäst förstod att uttrycka sig på ett för henne begripligt tungomål.

"Rättvise Gud, så herrn skrämde mig! I tre dygn har herrn legat här i sängen och sovit, sovit som en björn, och så ett, tu, tre ser jag honom sitta vaken i bädden och stirra på mig, så — och jag till på köpet i negliché!"

Fru Mesenzow gjorde ett försök att pantomimiskt återge konsulns föregivna indiskreta stirrande.

"Jag ber tusen gånger om förlåtelse, min fru, det var ingalunda min avsikt att vara närgången. Jag bara undrade litet var jag råkade befinna mig. Jag har ett dunkelt minne av en sammanstötning med en bil."

"Med vår bil, o ja, borta i staden sent, sent på natten! — Ingen möjlighet få hjälp någonstans! Olga Aronowna min niäs", fru Anna uppdiktade detta släktskapsförhållande uteslutande av begär att imponera med det utländska ordet, "fick upp herrn i vår bil och körde hit fort, fort. — Fader Abraham, blev jag inte rädd, då Timotej och Yaska bar in herrn. Herrn var som död och hela ansiktet fullt med bara blod! Olga Aronowna och Timotej, Timotej har i kriget tjänat som sjukvårdare, tvättade och förband herrn och så hjälptes vi åt och bäddade ner herrn här i sängen och i tre långa dagar har herrn legat här mellan liv och död. Gud vare prisad, att han låtit herrn vakna till liv igen. Himmel, tänkte jag hela tiden, himmel, om den främmande herrn dör, ha vi polisen över oss, och om han lever, himmel, skall han då inte gå till polisen och anklaga oss arma, fattiga kvinnor?"

Fru Anna kastade en ivrigt frågande blick på konsuln. För henne var detta tydligen kärnpunkten.

"Felet, min bästa fru, var helt och hållet mitt. Jag kommer mycket väl ihåg, att jag gick i tankarna i stället för att, som min skyldighet varit, se upp."

Den tjocka frun såg vid dessa ord ut som om en sten eller rättare ett helt stenlass fallit från hennes svällande bröst.

"Så herrn tänker inte vända sig till polisen, då herrn blir frisk?"

"Har inte en tanke åt det hållet. Ni har ju skött mig, vårdat mig som den barmhärtige samariten, jag skulle ju vara ett vidunder av otacksamhet om jag om tack beredde er omak och ledsamheter."

Madame Mesenzow strålade av belåtenhet. Olga hade alltså, när allt kom omkring, ändå haft rätt.

"Och nu är ni väl hungrig? Riktigt hungrig, inte sant?" frågade ivrigt den i grund och botten välvilliga frun. Konsuln Viborg, som hittills helt behärskats av en förklarlig vetgirighet rörande sitt läge, tänkte ett ögonblick efter och kände i sitt innersta utan svårighet igen den ropande rösten: en sund mages krav på föda efter några och sjuttio timmars fasta.

Jo, det stod inte till att neka, han var hungrig, mycket hungrig. I ett nu var den feta frun ute ur rummet, och konsuln hörde från köksregionerna hennes stämma ljuda i kommandoton:

Som man hör, förstod fru Anna att kommendera sitt husfolk så gott som trots någon av de förhatliga bourjewik-fruarna. Sanning att säga var också hennes intresse för jämlikhetens heliga lära i grund och botten rätt platoniskt. Att revolutionen sopat bort Lille Far, nitchewo, att den gjort ända på bourjewiki, nitschewo, att den till maktens tinnar lyft det arbetande proletariatet, harascho, att den till folkkommissaries rang heder och värdighet upplyft tawarisch A. Mesenzow (alias Abraham Dreckmann), harascho och än en gång harascho, men därvid borde det, enligt fru Annas uppfattning också få stanna. För fru Anna föreföll själva personalombytet som det obetingat viktigaste, och en gång väl själv uppe på toppen hade Anna Iljewna ett vidsynt förstående för den gamla regimens små avvikelser från de oinskränkta broderskapets evangelium. Vad hon än var, Anna Iljewna, någon fanatiker var hon icke.

Konsul Jonas Viborg lutade sig mot kudden och slöt ögonen i den behagliga vissheten att om några minuter få tillfredsställa sin för vart ögonblick allt mer pockande aptit. Och under avvaktan på maten sysslade hans tankar med det nyss upplevade. Detta var alltså ett provstycke på framtidsstatens härskarklass, den nya aristokratien av folkets nåde? Inte just så fin, men inte heller så farligt frånstötande. Närmast vad man skulle kunna kalla — konsuln funderade efter ett lämpligt namn — jo, nu hade han det: politisk gulasch. Och av dem skulle hädanefter mänsklighetens öden ledas? Konsuln log åt tanken, men fanns det inte bakom dem andra element, av helt annan beskaffenhet? Ofrivilligt kom han att tänka på samtalet med baronen. Hade han rätt, månne han ej överskattade den nya rörelsens ledare en smula? Det föreföll svårt, tyckte konsuln, att i den löjliga, i grunden genombeskedliga, Anna Iljewna se ett t. o. m. underordnat redskap åt den världsskakande titan- baronens livliga fantasi målat på väggen.

Så upptagen var konsuln av sina tankar, att han ej hörde, när dörren öppnades, och då han händelsevis kom att sänka de mot taket riktade ögonen, stod Olga Radek mitt i rummet i färd med att draga av handskarna. Fröken Radek var, vi veta det redan, vare sig hon behagade uppträda klädd eller oklädd, alltid ett föremål, vid vilket ett manligt öga gärna och med välbehag dröjde. Iförd som nu en på en gång diskret och elegant hösttoalett, i varje linje vittnande om en förstklassig sömmerskas säkra blick och vana hand, bildade Olga Radek i konsulns ögon den skarpast tänkbara motsats till den goda fru Anna Iljewna, en motsats som kom honom att utan vidare underkasta sin nyförvärvade uppfattning rörande framtidsstatens härskarklass en högst betydande modifikation. Fröken Radek, troligen redan före sitt inträde i rummet underrättad om den gynnsamma vändningen i patientens tillstånd, visade ingen förvåning, då hennes öga mötte konsulns beundrande blickar. Tvärtom tydligen besluten att från första stunden komma på god fot med sin gäst, besvarade hon hans denna gång kanske verkligen en smula närgångna stirrande med en kamratlik nick, åtföljd av ett leende, för Jonas Viborg blottande en skymt av två vassa, pärlvita tandrader.

"Se så där ja, äntligen vaken. Det var rätt, konsul Viborg."

Att fröken Radek kände konsulns namn var naturligt nog. Knappast hade hon väl fått den sanslöse nödtorftigt förbunden och nedbäddad, förr än hon underkastade hans tillhörigheter en noggrann granskning; tack vare denna enkla polisåtgärd inom kort i besittning av såväl gästens namn som av diverse andra, delvis rätt intressanta personalia, skyndade fröken Radek att sätta sig i förbindelse med partiets upplysningsbyrå. Denna institution, en under masken av en vänstersocialistisk tidningsredaktion mästerligt skött modern kunskaparavdelning, lämnade henne, innan dygnet gått om, en liten rapport, om ett par dussin tätt skrivna sidor rörande konsul Jonas N. C. Viborgs gångna och närvarande liv omfattande så gott som allt av betydenhet både det för allmänheten bekanta och det av konsuln själv och ett fåtal förtrogna för väl bevarade hemligheter hållna.

För konsuln, vilken naturligtvis ej hade en aning om något dylikt, föreföll fröken Radeks kamratliga bruk av hans namn på en gång förtjusande och gåtfullt.

"Ni känner igen mig, fröken? Det var verkligen mer än jag vågade hoppas, jag vet då för min del, ej av att vi träffats förrän nu!"

"Åh jo, för det första den gången, då jag så när hade råkat köra över er uppe på Malmskillnadsgatan; det är dessvärre jag, som är den skyldiga, jag antar Anna Iljewna redan talat om det för er. Jag är nämligen Olga Radek, för mina vänner Olga Aronowna eller Olga tout court. Och nu då ni vet detta, konsul Viborg, kan ni förlåta mig?"

Konsul Jonas såg två mycket klara, mörka ögon under skuggan av långa svarta ögonhår bedjande blicka in i hans, två leende röda läppar uttalande en bön om förlåtelse, och en liten elegant manikurerad hand utsträckt redo till att taga hans. Vad under, om han glömde baronens ord om mörksens makter och om Ragnarök, för att blicka in i de dunkla ögonen och fatta den lilla handen? Man hade väl, för tusan, hjärta i kroppen!

"Förlåta er? Jag? Du store, jag skulle aldrig förlåtit er, min nådigaste fröken, om ni låtit bli att köra över mig; då låg jag ju inte här och njöt av lyckan att få hålla er lilla förtjusande hand i min!"

Konsuln tryckte ridderligt en eldig kyss på besagda hand, samtidigt i tysthet välsignande en viss litet vidlyftig dam borta i Tiflis, tack vare vars språklektioner han nu befann sig ej allt för illa behärska situationen. Fröken Radek log och lät honom behål a handen, samtidigt som hon helt kamratligt ogenerat slog sig ned på sängkanten.

"Nå, då är allt klart oss emellan och vi äro vänner, inte sant?"

"I liv och död, fröken Radek!"

"Om ni har lust, får ni säga Olga Aronowna."

"Varför inte Olga tout court?"

"Längre fram kanske — om man är nöjd med er."

Konsulns behagliga tête a tête avbröts här av fru Anna, eskorterande den av en manlig tjänsteande med tämligen frånstötande yttre inburna frukostbrickan.

Konsuln, som vi minnas fastande sedan tre dygn tillbaka, glömde, jag är ledsen att säga det, vid anblicken av buljongen och äggen, till vilka "kamrra Vera" på eget bevåg lagt en kall kyckling, alla de artigheter han just ämnat komma fram med, och kastade sig till sin värdinnas förtjusning över anrättningarna med en aptit värdig en utsvulten varg.

Fröken Radek som under det konsuln åt sysslat borta vid skänken, kom nu med en bricka och några glas.

"Seså, nu bara ett glas portvin, och ni kommer att i morgon vakna som en ny människa!"

Konsuln tog glaset ur hennes hand och förde det till sina läppar:

ROYAL YEAST CAKES

BAKAR UNDERBART HEMBAKAT BRÖD.

Högsta Kvalitè märke för över 50 År

DUELLEN PÅ PRÄRIEN

Av

Wilh. Hagqvist.

Gamle Pat stod med den långa spetsiga hackan i händerna och rev i grusåsen, där den nya vägen skulle gå fram. Vid sidan om honom brusade floden, där det planades för ett brobygge, fastän ingen arbetare för tillfället var synlig där. Pats arbetskamrater hade också gått för att få sig en drink och en pratstund uppe i byn, medan solen gassade som värst. Men Pat var inte av den sorten, han ville inte bryta av arbetsdagen på mitten, utan ville hellre bli fri tidigare på kvällen i stället. Det hade han alltid haft gott av.

Den nya vägen skulle bli rakare och jämnare än den gamla och mera bred också. Det var för bilarnas skull, som man nu hittat ut till dessa trakter, och det var likaså för bilarnas skull en ordentlig bro skulle byggas över flod n. Förut hade man på en slingrig och brant väg kommit ned till en färja, som inte alltid låg till pass när man skulle över.

Medan Pat står där och hugger in hackan i grusåsen, hör han ett väldigt dån i plankorna, som lagts för grusvagnarna, och då han vänder på sig ser han ett vidunder komma farande förbi och störta rakt ut i floden.

Hans tröga blick har inte med ens kunnat uppfatta vad det var, men synen har i alla fall fortplantat sig till hans dunkla undermedvetna jag och framkallat bilden av en bil med ett brudpar i. Han tyckte sig tydligt ha sett en brudgum i hög hatt vid ratten och vid hans sida en brud med myrtekrona och slöja och en bukett blommor i handen. Men han tyckte det var underligt, att han nu i minnet såg brudparet framifrån, fast han sett bilen bakifrån.

Det var väl bara en synvilla, tänkte Pat. Men han hade så tydligt hört dånet på plankorna och plasket i floden. Han tyckte sig också ha hört ett nödrop.

Han gick ut till strandkanten för att titta. Nej, där fanns ingenting.

Han stod och tänkte en stund. Bilden av brudparet steg allt tydligare fram för honom, och det var inte något för honom obekant brudpar, utan unge Jack och den lilla vackra Mary, värdshusvärdens dotter. De skulle fara till prästen denna dag, det visste han. Men Jack var ingen galning, och han var van att köra bil, så det var i alla fall mycket underligt.

Nej, det var nog en synvilla.

Pat släppte hackan och beslöt sig för att gå upp till värdhuset. Det låg bara en kvarts timmes väg från floden mitt i ett nybyggarssamhälle, som redan hade ett trettiotal hus utmed en lång bred gata.

När Pat trädde in på värdhuset sutto alla hans arbetskamrater där. De tycktes vara i ett ganska gott humör, i synnerhet Joe, som annars var en av de otrevligaste sällarna, en som alltid ställde till bråk och lika gärna ville ha en knytnävskamp som ett gott mål mat.

"God afton, Pat", ropade Joe, fast det ännu bara var i middagsdraget. "Har du slutat din dag redan?"

"Nej", svarade Pat. "Och det är mycket kvar för er också."

"Har du sett brudparet", frågade Joe.

"Brudparet!"

Pat blev alldeles blek.

"Har brudparet farit?" frågade han.

"Ja, nog borde du väl ha sett dem. Det blir en brudfärd, som de nog komma att minnas, om man nu överhuvud kan glömma en brudfärd."

De andra skrattade, men Pat kände sig kuslig till mods.

"Ser du- Vi lade en skallerorm i vagnen, innan de for. I en korg, förstår du, som det fanns sötsaker och frukt i."

"Vad har ni gjort", ropade nu Pat med en åtbörd av fasa. "De störtade i floden."

Nu tystnade skrattet.

Så illa hade inte karlarna menat med sitt skämt inte ens Joe. De tänkte väl, att Jack skulle klara skallerormen, fast det inte är lika lätt att klara en bilratt på samma gång vid avgrundens rand.

Alla karlarna störtade ut för att söka efter brudparet.

Man fann dem omsider långt nere vid stranden dit bilen drivits av de starka forsarna, fast den sedan sjunkit. Bruden var medvetslös, men inte alldeles utan liv. Jack var lättare att kalla till sans. Han var lyckligtvis alldeles oskadad.

"Det var en skallerorm i bilen", sade han. "Den kom fram just som vi voro vid stupet."

"Blev du biten?" frågades det.

"Nej, han hann inte. Vi flög i sjön med en gång."

Så hjälptes de två tillbaka till byn. Den vackra bruden fick vänta på sin bröllopsdag en vecka till åtminstone, och den veckan kunde Jack också behöva för att skaffa sig en ny brudgumsdräkt.

Men när Jack på kvällen satt nere i värdshusets skänkrum, fick han tämligen klart för sig, hur de hängde ihop med skallerormen. Det var Joe, som lagt den i bilen förstås.

Här gällde det nu att kräva vederlag. Att svara Joe med att spela honom ett annat spratt dugde naturligtvis inte, därtill var saken alldeles för allvarlig. Joe måste ha sig en ordentlig minnesbeta. Men Jack var inte den, som kunde ligga i bakhåll för en annan, och inte var han vuxen Joe i knytnävskamp heller. Det enda vore att gå bröstgänges mot varandra med revolvern — en duell enligt präriens lag.

Alla arbetskamraterna voro samlade i skänkrummet, då Jack framförde sin utmaning till Joe. Denne log hånfullt fast han hellre önskat en knytnävskamp och egentligen inte tyckte om revolvern.

En duell enligt präriens lag, det var att i mörka natten gå emot varandra i präriens höga gräs och skjuta på motståndaren vid den första skymt, man ser av honom. Och nu var det en natt, som just var lämplig därtill. Ingen måne, inga stjärnor, men en mulen himmel, som lovade regn.

Alltnog, natten var alldeles becksvart.

De två motståndarna möttes på utsatt klockslag vid värdshuset, var och en beväpnad med en stor browning. De fördes ut i gatan, där denna mynnade ut i prärien. Alla kamraterna voro med.

Jack skickades i väg först, då han var den utmanande och skulle ges tillfälle att först begagna sig av terrängen. Han försvann i mörkret. Man hörde litet prassel i det höga gräset bara, men snart dog även det bort.

Då utsändes Joe. Han gick försiktigare, ty för honom slöt ju mörkret redan en fiende.

Det förgick en stund under tystnad. Ingen märkte, att gamle Pat saknades. Vid denna tid på dygnet brukade han också alltid ligga i sin koj och sova så att det hördes genom de tunna brädväggarna till nästa rum.

Men Pat sov icke denna natt. Han var ute på prärien han också, fast ingen sett honom gå.

Där smögo nu de två duellanterna i gräset mot varandra med revolvern på spänn. Det gällde att skjuta första skottet, när man såg en skuggga dyka upp.

Det var Joes revolver, som först knallade. Han hade sett en hatt lyfta sig över gräset alldeles framför sig. Han sköt ett skott till, och vid eldstrålen tyckte han sig märka en gestalt som sjönk tillsammans.

Han stod kvar en stund med revolvern höjd. Men intet ljud hördes.

"Det var träff", tänkte Joe och vadade genom gräset till sina kamrater.

"Han fick vad han tålde", sade han till dem. "Synd om Jack i alla fall. Han var en käck pojke."

De andra tände nu bloss för att hämta upp Jack. De behövde inte gå långt, ty i eldskenet uppenbarade sig Jack livslevande.

"Vad? Är du inte död", ropade det.

"Nej, inte sårad en gång," svarade Jack. "Men var är Joe?"

"Han är väl och tar sig ett glas efter segern", svarades det.

"Väl bekomme! Men vem sköt han på?"

"Ja, vem sköt han på", upprepade de andra.

"På den här," sade Pat, som nu dök upp, bärande på en lång käpp något, som skulle kunna gå under benämningen kråkskrämma. "Se, hatten är genomskjuten på två ställen."

De andra skrattade och drogo kråkskrämman med sig i triumf till värdshuset, där Joe satt och drack.

Han gjorde förstås stora ögon, när han fick se Jack träda in, men försökte vända saken så att Jack också fick dela med sig litet av det löjliga.

"Ja, är du nöjd med att ha blivit förväxlad med en kråkskrämma, så inte mig emot", sade han och räckte Jack handen.

"Det är bäst att spara på krutet en annan gång", svarade Jack och tog Joes hand till glädje för Pat, som egentligen gjort dagens mest lyckade skämt.

Bättre havre — — — bättre porslin i den nya, dubbelplomberade kartongen

Robin Hood Rapid Oats

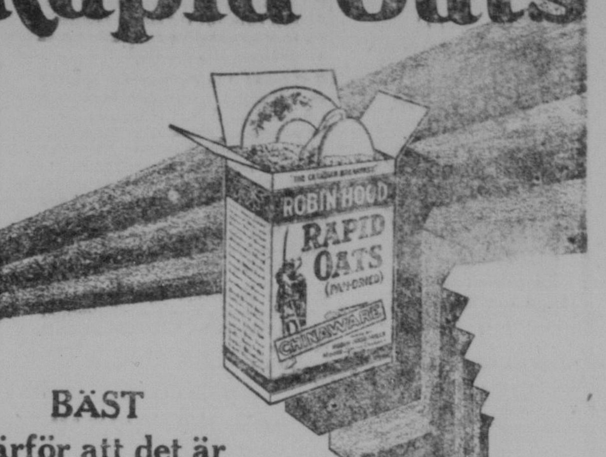

BÄST därför att det är "Pan"-torkat.

Änkan

Anna Elisabet Wickström

avled efter ett slaganfall i sin sons hem i Weldon, Sask., den 20 november. Hon sörjes närmast av tre söner och en dotter samt 23 barnbarn. Hon överlevde sin make i tre år och efterlämnar minnet av en god och ädel moder, högt älskad och djupt saknad. Frid över hennes minne.

Hennes son

C. D. Wickström.

ÅTERBÄRING AV BENSINSKATT

Alla personer som önska **återbetalning av skatt** erlagd för bensin, **inköpt** under perioden från den 1 maj 1928 till den 31 december 1929 och **brukad** för andra ändamål än trafik med åkdon på allmänna vägar, torde **inlämna sina ansökningar**, på eller före den 28 feb. 1930, till

The Supervisor,

Gasoline Tax Refunds,

Farmers' Building,

Regina, Sask.

INGEN ÅTERBETALNING BEVILJAS EFTER DEN 28 FEBR. 1930, FÖR BENSIN KÖPT MELLAN DEN 1 MAJ 1928 OCH DEN 31 DECEMBER 1929.

Hon. J. A. Merkley, Provinssekreterare.

J. W. McLeod, Biträdande provinssekr.

Hur en Berömd Läkare Återställer Hälsa och Krafter åt Sjuka och Svaga

"Jag är öfvertygad att Nuga-Tone är det bästa hälso- och styrkemedel, som man någonsin funnit", säger Dr. B. B. Crawford, hvilken är frisk och sund vid 86 år och har praktiserat medicin i 65 år. Jag talar af vidtgående erfarenhet, ty jag har ordinerat Nuga-Tone med mycket fördelaktigt resultat till tusentals af mina patienter under många gångna år, och jag kan rekommendera Nuga-Tone såsom ett pålitligt medel för de af denna tidnings manliga och kvinnliga läsare som icke äro i en sådan ställning, att de kunna anlita läkare för mindre åkommor. Jag rekommenderar Nuga-Tone för bristande aptit, indigestion, uppstötningar af matpartiklar, gaser och spänningar i mage och tarmar, trög lefver, förslappning i njurar och urinblåsa, hufvudvärk, yrsel, kväljningar, gallsjuka, svaga irriterade nerver, värkande muskler och leder, sömnlöshet, känslan af trötthet och modlöshet, minskning af vikt och aftagande krafter, [illegible] organ, allmän kraftnedsättning [illegible] förhållanden.

"Nuga-Tone [illegible] medicin, att jag [illegible] vid behof, ty i min ålder [illegible] ett stärkande och [illegible] medel, sådant som Nuga-Tone, för att kunna motstå de kraftnedsättningar, som följa med åren."

Mer än en miljon män och kvinnor i alla delar af världen ha Nuga-Tone att tacka för sin hälsa, styrka och energi. Detta medel är särskildt välgörande för gamla och orkeslösa, för svaga nerver och muskler, för medelålderns kritiska period och för ungdomar, som äro svaga och sjukliga.

Nuga-Tone innehåller en del af de finaste mediciner, som läkarevetenskapen känner till. Den bildar, kraftigt, rödt blod, starka, stadiga nerver, kraftigare muskler — gör män och kvinnor friska och fulla af vigör. Köp en flaska Nuga-Tone på apoteket i dag. Om er apotekare icke har den å lager, bed honom beställa den åt er från sin partiaffär.